

ВЛАДИЧ Леонід Володимирович (справж. — Ройзенберг Іоан-Вольф Пінхасович; 04(17). 11. 1913, Житомир — 05. 07. 1984, Київ) — мистецтвознавець. Чоловік [І. Блюміної](#). Канд. мистецтвознавства (1964), доцент (1967). Член СХУ (1945). Учасник 2-ї світової війни. Урядові нагороди. Закін. Інститут живопису, скульптури та архітектури у Ленінграді (нині С.-

Петербург, 1958). Працював у Київ. музеї укр. мистецтва (1936–37); відп. секр. ж. «Малярство і скульптура» (1937–39); ст. н. с. Київ. музею Т. Шевченка (1939–41); н. с. Дирекції худож. виставок України (1946–47); завідувач відділу ред. г. «Радянське мистецтво» (1948–49); зав. ред. Держ. видавництва образотвор. мистецтва (1960–68); у Київ. худож. інституті: 1960–82 — старший викладач, від 1967 — доцент Автор наук. праць з історії укр. образотвор. мистецтва 19–20 ст., шевченкознавства, худож.-крит. статей; сценаріїв для теле- і радіопередач, для кінофільмів про митців; нарисів про митців: О. Пашенка (1947), І. Їжакевича (1955), Т. Яблонську (1958), Л. Позена (1962), К. Трохименка (1969), С. Адамовича (1977), В. Касіяна (1978), О. Шовкуненка (1983) та ін., які відзначаються глибоким знанням матеріалу й досконалою літ. мовою. Портрети В. виконали Д. Шавикін, О. Шовкуненко.

Основні праці

«Живописна Україна» Тараса Шевченка. 1963; Мовою графіки. 1967; Автопортрети Тараса Шевченка. 1973; Український політичний плакат. 1981; Живі традиції. 1985 (співавтор); Майстри плаката. 1989 (усі – Київ).

[М. О. Криволапов](#)

Бібліографічний опис:

Владич Леонід Володимирович / М. О. Криволапов // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-35084>. – Останнє поновлення : 2023.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).